

CHƯƠNG 14

Tinh Giã Hóa Nư

T

hời gian khá lâu mà không thấy Sơn Quân Dịch Cư Hiền quay lại, cũng không nghe thanh âm nào từ miệng Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân phát ra.

Tứ Tuyệt Thư Sinh tới bên Hàn Tùng Linh hỏi:

- Minh chủ, Dịch Cư Hiền đuổi theo Bốc Vân Nhân không biết kết quả ra sao, có nên để bốn tọa hoặc Vân đại ca tới xem không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Không cần đâu. Tiểu đệ nghĩ Dịch Cư Hiền nhất định sẽ quay lại.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi:

- Minh chủ cho rằng Dịch Cư Hiền có để Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân chạy thoát không?
- Chắc rằng chúng không để hấn sống đâu.

Lôi Điện Truy Hồn ngạc nhiên hỏi:

- Chúng là ai? Chẳng lẽ ngoài Dịch Cư Hiền còn có tên khác nữa?

Tứ Tuyệt Thư Sinh chợt hiểu ra, nghĩ thầm:

- Không ngờ Hàn Minh chủ còn trẻ mà liệu sự tinh minh như vậy, về mọi mặt hơn ta nhiều lắm!

Hàn Tùng Linh nhìn y cười nói:

- Tiểu đệ tin chắc Quan nhị ca biết rõ.

Tứ Tuyệt Thư Sinh gật đầu.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Quan lão đệ, chúng là ai?
- Đương nhiên là Tam Phật Đài.

Lôi Điện Truy Hồn biến sắc hỏi:

- Thế nào? Chúng cho người giám sát chúng ta ư?

Tứ Tuyệt Thư Sinh cười nói:

- Đây vốn là địa bàn của chúng mà!

Lôi Điện Truy Hồn vẫn mơ hồ không hiểu:

- Vì sao chúng không cho người đến tìm chúng ta, hoặc ít nhất phải một số cao thủ chi viện cho bọn Hắc Bạch Song Tinh?

- Bởi vì chúng hiểu rằng không thu được kết quả.

- Vậy thì chúng theo dõi chúng ta có ích gì?

Hàn Tùng Linh nói:

- Ít ra chúng cũng biết được chúng ta đi theo hướng nào. Khi có lực lượng chi viện sẽ tìm được chúng ta dễ dàng hơn.

Lôi Điện Truy Hồn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chúng ta bị đối phương bí mật giám sát sẽ rất bất lợi. Minh chủ, hãy nghĩ Ra cách nào đó để loại trừ việc này đi!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Không cần phải làm như thế.

Lúc đó Bạch Phong Công Chúa và thư muội Úc Lan đã chữa xong thương tích cho Tuyết Hiệp.

Úc Lan đến bên Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn công tử. Tuyết Hiệp muốn nói riêng với công tử mấy câu.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi:

- Vì sao cô ta không nói với Công Chúa?

Úc Lan đáp:

- Cái đó tiểu nữ không biết. Có lẽ Tuyết Hiệp không tin Công Chúa. Nhưng Công Chúa lại hy vọng công tử không cự tuyệt yêu cầu của cô ta.

Hàn Tùng Linh đã đoán ra mục đích, cười nói:

- Được, ta sẽ đến ngay.

Nói xong bước về phía Tuyết Hiệp.

Bạch Phong Công Chúa đưa mắt ra hiệu cho thư muội Úc Lan. Cả ba tiến sang chỗ Lô Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt Thư Sinh nhường cho Hàn Tùng Linh và Tuyết Hiệp nói chuyện riêng.

Hai người đứng đối diện nhìn nhau một lúc, Tuyết Hiệp mặt ửng đỏ, môi mấp má định nói gì nhưng cuối cùng nén lại.

Hàn Tùng Linh cũng cảm thấy bối rối, ho khan một tiếng rồi lên tiếng, chỉ nhằm mục đích xua đi sự im lặng nặng nề:

- Cô nương, chúng ta lại gặp nhau...

Vẫn là câu đó!

Tuyết Hiệp gật đầu:

- Phải, cũng ở trong núi này...chỉ là sự việc đã phát sinh ra những tình tiết mới không liệu trước, đúng vậy không?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Cô nương muốn nói là tình tiết nào?

Tuyết Hiệp nhìn xoáy vào mặt chàng nói:

- Hàn đại hiệp, trước hết xin chúc mừng đại hiệp có được một vị hồng nhan tri kỷ xinh đẹp như tiên, mỹ danh lừng khắp giang hồ.

Hàn Tùng Linh nhận ra trong ánh mắt đối phương đầy sự u uẩn, nổi thất vọng.

Chàng trầm giọng nói:

- Hàn Tùng Linh không biết nên trả lời cô nương thế nào, nhưng hai chữ “cung hỷ” có lẽ không thích hợp lắm.

Tuyết Hiệp nói:

- Sau này nhất định thực tế sẽ có câu trả lời thỏa đáng, Hàn đại hiệp thấy đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Có lẽ như thế.

Tuyết Hiệp lại hỏi:

- Vừa rồi tôi đề nghị được nói chuyện riêng, Hàn đại hiệp cảm thấy có gì bất ngờ không?

- Đó cũng là sự thường thôi.

Giọng thiếu nữ chột trở nên tha thiết:

- Hàn đại hiệp, có lẽ sau này chúng ta có rất ít cơ hội gặp nhau. Nếu bây giờ tôi đề xuất một yêu cầu, đại hiệp có đáp ứng được không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chỉ cần tại hạ đủ khả năng, ắt không để cô nương phải thất vọng đâu.

- Hiển nhiên đại hiệp đủ khả năng, hơn nữa đối với đại hiệp thì việc này quá dễ.

- Cô nương nói đi!

Tuyết Hiệp lại dán mắt nhìn chàng hỏi:

- Hàn đại hiệp hãy nói thật, lần đầu gặp nhau, đại hiệp cho rằng tôi có gì không đúng?

Hàn Tùng Linh ngỡ ngác hỏi:

- Sao cô nương lại hỏi thế?

Tuyết Hiệp lắc đầu cười nói:

- Không sao cả, nếu thế thì thôi vậy. Bây giờ xin hỏi đại hiệp một vấn đề khác...

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Cô ta bảo đề xuất yêu cầu, làm sao nói những chuyện không ăn nhập vào đâu cả thế này?

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng vẫn buột miệng hỏi:

- Vấn đề gì?

- Đại hiệp từng nghe qua danh hiệu một vị là Hoang Thành Cô Kiếm chưa?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Tại hạ có nghe đại danh vị này, nhưng sao?

Tuyết Hiệp hỏi tiếp:

- Đại hiệp biết gì về vị đó?

- Xung quanh nhân vật này, người ta truyền tụng hai câu.

Hoang thành hoang mạc nguyệt nhật trường,

Cô thành cô kiếm độc xứng vương.

Tuyết Hiệp nói:

- Hai câu đó đã lưu truyền trăm năm trước, nhưng gần đây lại rộ lên khi người ta nói về Hoang Thành Cô Kiếm, đại hiệp có biết vì sao không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ nghe nói hai mươi năm trước võ lâm trung nguyên có một thiếu niên được Hoang Thành Thành Chủ đưa ra Quan ngoại.

Tuyết Hiệp gật đầu nói:

- Điều đó chỉ đúng một phần. Thiếu niên đó không phải người trung nguyên mà xuất xứ từ Quan ngoại. Hàn đại hiệp biết thêm gì về thiếu niên này?

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lúc mới trả lời:

- Người ta nói rằng không ai vào được Hoang Thành, trong đó chỉ có một người duy nhất cư trú vì thế mới xưng là Cô Kiếm. Đương nhiên thiếu niên đó sau này trở thành Thành Chủ.

Tuyết Hiệp hỏi tiếp:

- Còn gì nữa?

- Nghe nói vị Hoang Thành Cô Kiếm này rất có hiểu, hai mẫu tử rất cứng chiều nhau, nhưng không ai biết khi vào Hoang Thành vị đó có đưa theo mẫu thân không.

Tuyết Hiệp chột thờ dài nói:

- Vị đó có đưa theo, vì thế bây giờ mới phải đưa di hài lão mẫu trở lại trung nguyên, vì bà ta muốn được chôn cất ở cố hương.

Hàn Tùng Linh chột hỏi:

- Cô nương, những việc đó có liên quan gì đến tại hạ?

Tuyết Hiệp nói:

- Bây giờ di hài đã rơi vào tay Tam Phật Đài, mà đại hiệp đã nói rằng Hoang Thành Cô Kiếm là một người rất có hiểu.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi.

Tuyết Hiệp dăm dăm nhìn chàng một lúc rồi thờ dài nói:

- Tôi phải đi rồi...

Hàn Tùng Linh quan hoài nói:

- Cô nương thương thế chưa lành...

Tuyết Hiệp cảm thấy lòng mình được an ủi rất nhiều, cười nói:

- Chỉ là chút trầy xước ngoài đại hiệp thịt, có gì đáng ngại đâu?

Hàn Tùng Linh nói:

- Hiện giờ khắp Ma Thiên Lĩnh này đầy tai mắt của Tam Phật Đài, bao giờ cũng có thể vấp phải chúng. Cô nương chỉ có một mình, lại đang bị thương như thế...

Tuyết Hiệp cười nói:

- Đại hiệp cũng lo cho tôi sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hiện giờ cô nương đang gặp khó khăn, tại hạ không thể không quan tâm. Hơn nữa tin tức mà cô nương vừa mang tới, tại hạ coi đó là một ân điển. Hàn Tùng Linh không phải là một người vong ân bội nghĩa.

Tuyết Hiệp nói:

- Hàn đại hiệp, nếu tôi bị chúng giết, đối với đại hiệp sẽ có lợi hơn. Tôi nói điều đó là thật lòng, đại hiệp đừng hỏi vì sao. Còn chuyện vừa rồi tôi chỉ làm theo phận sự của mình thôi, đừng coi đó là ân huệ. Lần gặp tiếp theo, có thể chúng ta đã trở thành địch nhân.

Hàn Tùng Linh thần thờ nói:

- Cô nương...

Tuyết Hiệp chợt hỏi:

- Đại hiệp đã gặp Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh rồi chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai. Vị đó với cô nương là đồng lộ?

Tuyết Hiệp gật đầu, chợt dỗi mắt về phương xa nói:

- Sau này thực tế sẽ chứng minh những lời tôi nói hôm nay đều là sự thật.

Tới đó, buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Tự cổ đa tình không dư hận... Đành vậy thôi!

Nói xong quay người nhằm hướng đông lao đi, chốc lát nhòa trong màu tuyết trắng.

Hàn Tùng Linh ngơ ngẩn nhìn theo hình dung lại nụ cười sâu thẳm của công tử bất giác buột miệng lẩm bẩm:

- Tự cổ đa tình không dư hận... Ài!

Bạch Phong Công Chúa chợt đến bên chàng hỏi:

- Tùng Linh, cô ấy đi rồi sao?

Hàn Tùng Linh quay lại nhìn nàng, hầu như vẫn chưa trấn tĩnh lại được, thở dài nói:

- Đi rồi, như thế thì tốt hơn...

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Bạch Phong, bây giờ nàng đừng hỏi gì cả, sau này sẽ biết.

Bạch Phong bần khoản muốn truy vấn thêm nhưng thấy thần tình chàng biết là vô ích, liền hỏi sang chuyện khác:

- Tùng Linh, có chuyện gì đặc biệt không?

- Cô ấy báo cho ta biết một tin tức.

Lúc đó, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà và thư muội Úc Lan cũng đến gần.

Bạch Phong lại hỏi:

- Tuyệt Hiệp báo tin gì chàng có thể cho chúng tôi biết được không?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Trong các vị có ai nghe nói đến danh hiệu Hoang Thành Cô Kiếm không?

Chủ tỳ Bạch Phong chưa từng hành khứ giang hồ nên không biết, nhưng Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt Thư Sinh nghe nói mặt đều biến sắc hỏi:

- Có phải Hoang Thành Cô Kiếm là chủ nhân của Đại Mạc Hoang Thành không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Chính là vị đó.

Tứ Tuyệt Thư Sinh hỏi:

- Chẳng lẽ hẳn tìm chúng ta?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Bạch Phong Công Chúa thấy Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt Thư Sinh đều lộ vẻ lo lắng bất an, nhìn Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tùng Linh, người đó là ai? Vì sao tìm chúng ta?

Hàn Tùng Linh trả lời vẻ bí ẩn:

- Vì Hoang Thành Cô Kiếm là một hiếu tử.

Bạch Phong Công Chúa chẳng hiểu gì, hỏi tiếp:

- Chàng nói vậy nghĩa là sao?

- Tam Phật Đài lấy trộm di hài mẫu thân của ông ta.

Bạch Phong Công Chúa ngỡ ngác hỏi:

- Nếu vậy sao vị đó không đến tìm Tam Phật Đài mà hỏi lại tìm chúng ta?

Hàn Tùng Linh chưa trả lời thì nghe Tứ Tuyệt Thư Sinh hỏi:

- Minh chủ, chúng ta sẽ đối phó thế nào?

- Rất đơn giản, dùng võ công đối địch.

Bạch Phong lại hỏi:

- Võ công người đó thế nào? Tùng Linh, căn cứ vào thần sắc của ba người thì nhân vật đó rất lợi hại, đúng không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh ngưng trọng nói:

- Trong võ lâm hầu như không ai biết gì về nội tình Hoang Thành cũng như bản thân Hoang Thành Cô Kiếm, ngoài hai câu:

Hoang thành hoang mạc nguyệt nhật trường,

Cô thành cô kiếm độc xưng vương.

Lôi Điện Truy Hồn chợt lên tiếng:

- Đó là chuyện trăm năm trước, có thể không liên quan gì đến vị Hoang Thành Kiếm Chủ này.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Người trong võ lâm vẫn chưa quên về Hoang Thành Cô Kiếm, vì thế nên nhắc lại hai câu thơ để chứng tỏ rằng ở Đại Mạc có nhân vật kiệt xuất uy lực chẳng kém võ lâm trung nguyên.

Lôi Điện Truy Hồn phản đối:

- Ta lại không nghĩ là ở Đại Mạc có nhân vật hiển hách nào.

Hàn Tùng Linh chột chỉ tay xuống sườn núi, thấp giọng nói:

- Dịch Cư Hiền đã quay lại rồi. Chúng ta tạm gác chuyện này bàn sau, bây giờ hãy cảnh giác và đề phòng mọi tình huống bất trắc.

Lát sau, Sơn Quân Dịch Cư Hiền trở lại đấu trường với tay không làm quần hùng rất ngạc nhiên.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Dịch tiên bối vất vả quá!

Dịch Cư Hiền lướt mắt nhìn mấy thi thể, dừng lại chốc lát trên người Hắc Sát Tinh Bốc Vân Thiên nhưng không biểu lộ sắc thái gì, cười ngược đáp:

- Không có gì. Lão phu rất lấy làm hổ thẹn vì không bắt được Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân.

Lôi Điện Truy Hồn bản tính ngay thẳng bộc trực, nói ngay:

- Không ngờ võ công của Bạch Sát Tinh Bốc lão nhị mà còn cao hơn cả lão trượng.

Chẳng khó gì mà không nhận ra câu đó hàm chứa sự hoài nghi.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền cười đáp:

- Võ công của Bốc Vân Nhân không cao, chẳng qua lão phu cố ý tha cho hắn mà thôi.

Lôi Điện Truy Hồn xẵng giọng:

- Nếu đã tha sao còn nói là hổ thẹn?

Tứ Tuyệt Thư Sinh sợ tình hình xảy ra căng thẳng liền chen lời:

- Chẳng lẽ hai vị trước đây có quen biết nhau?

Dịch Cư Hiền lắc đầu đáp:

- Trước đây lão phu chưa từng gặp Hắc Bạch Song Tinh. Lão phu tha hấn là để theo dõi tên này mà tìm ra đồng đảng.

Lôi Điện Truy Hồn vẫn tỏ ý hoài nghi:

- Liệu Dịch tiên bối có đạt được mục đích không?

- Bốc Vân Nhân là kẻ giảo hoạt, tuy không dẫn đến chỗ đồng đảng nhưng lão phu đã phát hiện được nơi hấn ẩn nấp, nếu giám sát nơi đó thì nhất định tóm được những tên khác.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Tránh nặng tìm nhẹ, rõ ràng tên này thân phận không cao bằng Bốc Vân Nhân.

Tứ Tuyệt Thư Sinh hỏi:

- Bạch Sát Tinh ẩn nấp ở đâu?

Dịch Cư Hiền đáp:

- Trong một thạch động cách đây năm mươi trượng.

Lão nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- Hàn công tử, bây giờ chúng ta đến đó không?

Hàn Tùng Linh trầm tĩnh đáp:

- Nếu thuận đường thì cứ tới xem!

Dịch Cư Hiền hăng hái nói:

- Vậy lão phu xin dẫn đường.

Nói xong quay người đi ngay.

Hàn Tùng Linh nháy mắt ra hiệu cho Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt Thư Sinh theo sau Dịch Cư Hiền, sau đó tới thư muội Úc Lan, còn mình và Bạch Phong đi cuối cùng.

Chàng vừa cất bước, chợt nghe sau lưng có tiếng người nói:

- Hàn công tử! Đừng quên cướp lấy cái hòm đá từ tay bọn cô hồn kia!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên quay lại nhìn lên bờ vực thì nghe giọng người kia lại tiếp.

- Tiểu tử! Người không cần tìm ta. Nhưng đừng quên lời ta dặn, cướp lấy chiếc hòm đá giao cho Hoang Thành Cô Kiếm, nếu không thì phiền phức đấy. Lão ăn mày đi đây!

Giọng nói xa dần.

Hàn Tùng Linh biết không đuổi theo kịp, đứng ngẩn ngừ một lúc rồi tự cười thầm:

- Nếu người đó nói là thật thì sai lầm của Dịch Cư Hiền sẽ làm Tam Phật Đài phát điên lên mất!

Bạch Phong Công Chúa quay lại, ngạc nhiên hỏi:

- Chàng sao thế?

Vừa rồi người tự xưng là “lão ăn mày” dùng công phu truyền âm nhập mật nên nàng không nghe thấy.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Dịch Cư Hiền tính nhỏ mắt lớn, làm hỏng mất đại kế của Tam Phật Đài.

Bạch Phong càng mê hoặc:

- Đại kế nào? Sao gọi là Dịch Cư Hiền tính nhỏ mắt lớn? Vừa rồi chàng phát hiện ra điều gì vậy?

Hàn Tùng Linh chỉ lên phía trước nói:

- Họ đã đi xa rồi, chúng ta đi thôi, dọc đường ta sẽ kể cho nàng nghe.

Hai người rảo bước, Hàn Tùng Linh thuật lại mấy câu “lão ăn mày” truyền lại.

Với khoảng cách năm mươi trượng, chỉ chốc lát đã tới nơi.

Đó là một vách đá không cao lắm, Bạch Phong dừng lại trên vách đá hỏi:

- Chàng đoán trong hòm đá là hài cốt mẫu thân Hoang Thành Cô Kiếm, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Ta đoán thế.

Chợt dưới chân vách đá vang lên mấy tiếng rú thảm.

Bạch Phong biến sắc nói:

- Chúng ta mau xuống đó đi!

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đáp:

- Đừng lo. Có hai vị ca ca ở đó, chúng không làm gì được họ đâu.

Bạch Phong nghe nói vậy bớt lo ngay, lại hỏi:

- Vì sao chúng không đem vật trộm được cất giữ ở nơi an toàn hơn mà để ở chốn hoang sơn không người canh giữ như vậy?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Lúc đầu ta cũng không hiểu vì sao. Nhưng bây giờ ta đã hiểu ra. Điều này chứng tỏ Hoang Thành Cô Kiếm là nhân vật hết sức lợi hại, Tam Phật Đài không đối phó nổi mà sợ vị đó đoạt lại nên mới đem bỏ ở đây, Hoang Thành Cô Kiếm sẽ không ngờ đến.

Bạch Phong nói:

- Chúng thật giảo hoạt! Nếu không phải tình cờ mà chúng ta gặp phải, lại không có Tuyết Hiệp báo trước thì ai mà điều tra được?

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Đó cũng là kinh nghiệm đầu tiên của nàng về sự ranh ma hiểm ác của người trong giang hồ.

Bạch Phong chưa nói gì thì lại vang lên mấy tiếng la thảm nữa, sau đó là tiếng cầu nhàu của Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long dưới vách đá:

- Bảy tám tên mà chẳng kẻ nào ra hồn! Đem đổi Bốc Vân Nhân lấy bọn giá áo túi cơm này thật không đáng!

Tứ Tuyết Thư Sinh nói:

- Vân đại chàng thử bình tĩnh lại xem nào?

Dịch Cư Hiền tỏ ra hối hận:

- Vân thiếu hiệp nói thế cũng phải. Lẽ ra lão phu không nên thả Bốc Vân Nhân đi...

Hàn Tùng Linh nói:

- Chúng ta xuống đi! Xem ra họ đã giải quyết xong cả rồi!

Hai người cùng tung mình nhảy xuống, thấy Sơn Quân Dịch Cư Hiền, Lôi Điện Truy Hồn, Tứ Tuyết Thư Sinh và thư muội Úc Lan đứng trước một thạch động, hai bên động khẩu nằm rải rác sáu bảy tên hán tử, tất cả đều bị giết.

Thạch động không sâu lắm, giữa nền động để một cái hòm đá dài hơn ba thước, cao rộng gần hai thước dùng lụa vàng phủ kín.

Hàn Tùng Linh mắt sáng lên, cười nói:

- Vân đại ca, tiểu đệ lại cho rằng dù bắt được mười tên Bốc Vân Nhân cũng không có giá trị bằng vật để lại đây.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền nghe nói thế giật mình rúng động hỏi:

- Hàn công tử sao lại nói thế?

Hàn Tùng Linh mắt vẫn không rời chiếc hòm nói:

- Tuy nhiên cần phải xác định lại mới biết được.

Vừa nói vừa bước vào động cúi xuống xem xét.

Tại trường, ngoài Bạch Phong Công Chúa, những người còn lại không biết đó là vật gì, ngơ ngác nhìn Hàn Tùng Linh.

Chàng quỳ xuống trước chiếc hòm đưa tay sờ một lúc rồi đứng lên cười nói:

- Chính là vật này!

Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Minh chủ, trong chiếc hòm nay là kỳ trân dị bảo gì thế?

Hàn Tùng Linh không trả lời, chỉ nói:

- Chúng ta mang chiếc hòm này đi!

Nói xong nhấc chiếc hòm lên.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền bước vào động nói:

- Để lão phu mang cho!

Hàn Tùng Linh nói:

- Chúng tôi đâu dám phiền đến Dịch tiên bối!

Dịch Cư Hiền vẫn muốn đỡ lấy chiếc hòm thì Lôi Điện Truy Hồn bước lại nói:

- Trong Bích Huyết Minh thì tiên bối là khách, chúng tôi đâu thể để quý khách đảm đương việc nặng nề như vậy?

Nói xong cấp lấy chiếc hòm.

Dịch Cư Hiền nói:

- Vân đại hiệp khách khí quá! Sau này hy vọng đại hiệp đừng coi lão phu là ngoại nhân nữa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Vân đại ca!

Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Gì thế?

Hàn Tùng Linh chột nghiêm giọng nói:

- Đại ca hãy giữ gìn chiếc hòm như sinh mệnh mình!

Lần đầu tiên thấy Hàn Tùng Linh tỏ ra quan trọng như thế, Lôi Điện Truy Hồn kinh hãi nghĩ thầm:

- Xem ra việc này không phải chuyện đùa đâu!

Nghĩ thế nghiêm trang đáp:

- Bồn tọa tuân lệnh!

Tứ Tuyệt Thư Sinh cũng hiểu rằng trong hòm là vật gì đó hết sức trọng đại, liền bước tới đứng bên Lôi Điện Truy Hồn.

Hàn Tùng Linh lúc đó mới yên tâm nói:

- Chúng ta đi thôi!

Tứ Tuyệt Thư Sinh đưa mắt nhìn địa thế, thấy bên tả có một sơn đạo men theo vách đá, liền hỏi:

- Minh chủ, chúng ta theo sơn đạo về phía đông hay cứ xuôi sườn núi về hướng nam?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Xuôi sườn núi!

Chúng nhân tiếp tục lên đường.

Chừng nửa canh giờ sau thì tới một sơn cốc, chợt thấy trên sườn núi đối diện phát ra hai quả hỏa pháo bay vút lên không.

Lôi Điện Truy Hồn kinh hãi dừng lại nói:

- Quan lão đệ, xem ra chúng ta bị đối phương bao vây rồi.

Hàn Tùng Linh lướt mắt nhìn quanh rồi nói:

- Hai vị ca ca, tiểu đệ nghĩ rằng đối phương không mai phục ở đây. Hai quả đại pháo đó chỉ là tín hiệu của những tên được cử đi mai phục báo tin đã phát hiện được chúng ta thôi.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Nếu vậy thì chỉ cần chúng ta thay đổi hướng đi cho bọn chúng mặc sức chờ đợi cho thỏa thích!

Hàn Tùng Linh nói:

- Vân đại ca, bây giờ quyền chủ động đang nằm trong tay chúng ta, đối phương chẳng qua chỉ tìm cách ngăn chặn thôi, chúng ta kéo dài thời gian là mắc mưu chúng.

Tứ Tuyệt Thư Sinh bây giờ mới hiểu ra nói:

- Minh chủ nói rất đúng. Đại ca, chúng ta đi thôi!

Thấy Lôi Điện Truy Hồn vẫn còn do dự, y giải thích thêm:

- Đại ca, nếu bây giờ đối phó với bọn lâu la này mà chúng ta phải tốn nhiều tâm lực để đối phó như thế, sao thể làm cho võ lâm nể phục được?

Lôi Điện Truy Hồn tỉnh ngộ ngay, gật đầu nói:

- Đúng đúng! Loại châu chấu thì làm sao mà cản được xe lăn? Để xem chúng dám làm gì?

Nói xong hăng hái tiến lên.

Bạch Phong đi bên Hàn Tùng Linh hỏi:

- Không biết kẻ nào chỉ huy bọn lâu la này?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hiện giờ ở quan ngoại chỉ có một người dám chống lại chúng ta thôi.

Bạch Phong hỏi:

- Chàng nói Quan Ngoại Dật Tẩu phải không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Trước khi bại lộ, Quan Ngoại Dật Tẩu sẽ không gây xung đột với chúng ta đâu.

Bạch Phong nghĩ ngợi một lúc, mặt chợt biến sắc hỏi:

- Nếu vậy chẳng lẽ là Hoang Thành Cô Kiếm?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói:

- Ta nghĩ nhiều khả năng là người này.

Đi thêm chừng một canh giờ, chúng nhân đã tới Ma Thiên Lĩnh.

Tứ Tuyệt Thư Sinh đi sau Lô Điện Truy Hồn, chợt phát hiện thấy một thanh trúc kiếm cắm trên tảng đá lớn bên đường, trên chuôi kiếm còn dính một chùm năm đóa hoa đào.

Một người có võ công rất cao cường mới cắm thanh trúc kiếm sâu vào tảng đá như vậy.

Tứ Tuyệt Thư Sinh liền kéo Lô Điện Truy Hồn dừng lại, chỉ cho Hàn Tùng Linh xem, vẻ mặt trở nên ngưng trọng nói:

- Minh chủ! Không biết ai làm việc này? Độc Trúc Quân hay Đào Hoa Thần?

Hàn Tùng Linh nói:

- Theo ký hiệu thì có lẽ cả hai.

Lô Điện Truy Hồn nhíu mày hỏi:

- Hai tên quái vật đó tới đây làm gì?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chờ chúng ta.

Tứ Tuyệt Thư Sinh trầm giọng hỏi:

- Minh chủ có biết lai lịch của hai người này không? Không riêng gì Quan ngoại mà khắp trung nguyên cũng không ai dám dây vào chúng đâu!

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Tiểu đệ cũng biết thế, nhưng nay họ đã tìm đến chúng ta thì hai vị bảo nên làm gì?

Nghe ngữ khí của chàng không được tự tin cho lắm, mọi người không khỏi cảm thấy hoang mang.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Minh chủ! Hay chúng ta lùi lại tìm đường khác, tạm thời tránh hai lão quái vật này?

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Quan nhị ca cho rằng chúng ta không thắng được chúng hay sao?

Tứ Tuyệt Thư Sinh hơi đỏ mặt, nghĩ thầm:

- Mình và Vân Phi Long võ công tương đương nhau, cả hai đều không phải là đối thủ của bất cứ tên nào trong số Độc Trúc Quân và Đào Hoa Thần. Nếu giao chiến thì chỉ còn biết trông chờ vào Hàn lão đệ thôi...

Nghĩ đoạn liền nói:

- Lão quái vật Độc Trúc Quân dùng hai thanh trúc kiếm biến hóa vô cùng kỳ ảo, bổn tọa với Vân đại ca hợp lực may ra đối phó được. Còn Đào Hoa Thần võ công không kém Độc Trúc Quân. Minh chủ có khả năng thắng, nhưng nếu...

Tới đó dừng lại không nói tiếp nữa.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Nhị ca sợ rằng trong bọn chúng có cả Hoang Thành Cô Kiếm phải không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh gật đầu:

- Chính thế. E rằng Hoang Thành Cô Kiếm còn khó đối phó hơn cả hai lão quái vật kia.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền chột chen lời:

- Hàn công tử, lão phu tuy võ công có hạn không thể so sánh với ba vị nhưng tự tin đối với lão Đào Hoa Thần thì còn đấu được mấy trăm chiêu chưa bại. Trong thời gian đó, công tử có đủ thời gian thu thập được Hoang Thành Cô Kiếm.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Như vậy là ý của Dịch tiên bối muốn tiếp tục hành trình?

Dịch Cư Hiền vội đáp:

- Trong quý minh, lão phu không dám tham gia ý kiến. Chỉ xin dốc tận chút tâm lực mà thôi.

Hàn Tùng Linh nói:

- Lão tiên bối đừng khách khí.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long không được Tứ Tuyệt Thư Sinh báo cho biết về bộ mặt thật của Sơn Quân Dịch Cư Hiền nhưng rất có thành kiến với lão ta, chờ Hàn Tùng Linh nói xong lập tức chất vấn:

- Dịch tiên bối làm sao biết được trong bọn chúng có Hoang Thành Cô Kiếm?

Dịch Cư Hiền bình thản cười đáp:

- Lão phu chỉ suy đoán mà thôi.

Lôi Điện Truy Hồn 'hừ" một tiếng nói:

- Minh chủ, bốn tọa đề nghị lui.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Quan nhị ca thấy thế nào?

Tứ Tuyệt Thư Sinh đưa mắt nhìn quanh nói:

- Bốn tọa không thấy có động tĩnh gì.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Tiểu đệ cho rằng đó là sự tĩnh lặng thường thấy trước cơn bão.

Tứ Tuyệt Thư Sinh hỏi:

- Như vậy là chúng ta đang ở trong tình thế không thể lùi?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Đúng vậy. Nhưng không phải chúng ta mà chính đối phương mới là người bị bắt buộc.

Chàng quay sang nhìn Bạch Phong Công Chúa nói:

- Bạch Phong, lần này có lẽ đôi Nhạn Linh Kiếm của nàng được phát huy công dụng rồi đấy!

Bạch Phong nhìn đôi đoản kiếm trong tay Úc Liên, mặt lộ vẻ cao hứng.

Dịch Cư Hiền thấy vậy nghĩ thầm:

- Bạch Phong võ công thua cả Ngũ Thiên Khôi, thế mà hôm nay Hàn Tùng Linh bắt phải tham chiến, đủ thấy bọn chúng sức cùng lực tận rồi!

Lôi Điện Truy Hồn nói:

- Minh chủ, đến khi động thủ tất bốn tọa không thể khoanh tay đứng nhìn. Vậy chiếc hòm này giải quyết thế nào?

Tứ Tuyệt Thư Sinh chột hỏi:

- Đại ca xuất chiến đầu tiên hay sao?

Lôi Điện Truy Hồn quát:

- Chứ sao? Chẳng lẽ ta nhường cho lão đệ đánh trước.

Trước khi chưa rõ địch tình, Hàn Tùng Linh không dám khinh suất, liền nói:

- Lát nữa, hãy giao chiếc hòm này cho thư muội Úc Lan cô nương bảo quản.

Úc Liên hỏi:

- Vân đại hiệp, chiếc hòm có nặng lắm không?

Lôi Điện Truy Hồn đáp:

- Không nặng đâu, cô nương cứ cầm thử xem.

Úc Liên nói:

- Minh chủ đã ra lệnh, tiểu muội đương nhiên phải chấp hành.

Úc Lan nói:

- Vân đại hiệp, xin đem chiếc hòm cho tiểu muội.

Lôi Điện Truy Hồn làm theo ngay, mang chiếc hòm đến trao cho Úc Lan rồi chấp tay nói:

- Đa tạ cô nương!

Úc Liên cười khanh khách nói:

- Vân đại hiệp sao thế? Tiểu muội đề nghị trước, thế mà không được cảm ơn gì cả...

Úc Lan lườm muội muội nói:

- Người thật điêu ngoa quá!

Lôi Điện Truy Hồn đỏ bừng mặt, nhưng cũng chấp tay hướng sang Úc Liên nói:

- Đa tạ cô nương!

Nói xong vội vàng quay lại bên Tứ Tuyệt Thư Sinh.

Lão nhị cũng không buông tha nói:

- Đại ca đi sai hướng rồi!

Lôi Điện Truy Hồn vốn không được lợi khẩu, lại đang bối rối, ngơ ngác hỏi:

- Sao người lại nói thế?

- Lẽ ra đại ca phải đi tới chỗ Úc Lan cô nương!

Mọi người cùng cười vang.

Úc Lan mặt mũi đỏ bừng, nhìn Úc Liên nói:

- Trăm sự là tại người gây nên cả, coi chừng đấy

Chúng nhân lại càng cười to.

Tràng cười vừa dứt, chợt từ sau một tảng quái thạch cách năm sáu trượng phát ra giọng nói lạnh lùng:

- Chết đến nơi không biết mà còn cười giỡn!

Trừ Hàn Tùng Linh, mọi người nghe nói đều biến sắc.

Lôi Điện Truy Hồn mặt đỏ bừng liền rần đanh lại, định lao tới đối phương thì Hàn Tùng Linh ngăn lại nói:

- Vân đại ca, thời gian còn dài, vội gì chứ? Chúng ta cứ nói chuyện bình thường đi!

Tứ Tuyệt Thư Sinh hiểu ý, tiếp lời:

- Vân đại ca! Minh chủ nói rất đúng. Chỉ vì một kẻ vô danh tiểu tốt mà quá để ý đến hắn, há chẳng mất thân phận đi ư?

Y vừa nói xong thì từ phía khác vang lên tiếng trầm đục của một lão nhân:

- Khẩu khí thật không nhỏ! Bốc lão nhị! Hãy đi thông báo cho các vị đó, nói rằng lão phu có lời mời!

- Dạ!

Sau đó Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân từ sau một tảng quái thạch bước ra tới trước Hàn Tùng Linh chấp tay nói:

- Hàn thiếu hiệp! Trúc lão tiền bối mời các vị tiếp kiến.

Nói xong tránh ra nhường đường.

Hàn Tùng Linh nói:

- Lễ không thể thiếu, Hàn mỗ xin đa tạ!

Nói xong đi theo Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân, mọi người bước theo sau.

Vòng qua một mỏm đá, trước mặt chợt sáng lên, bên kia là một quảng trường rộng ước chừng năm sáu mẫu đất.

Giữa quảng trường có tới bốn năm tên hắc y hán tử đứng thành hình bán nguyệt, hai lão nhân hiên ngang đứng ở trung tâm.

Hàn Tùng Linh bình tĩnh bước tới gần, vẫn giữ trên môi nụ cười lãnh ngạo, tới cách hai lão nhân năm trượng thì dừng lại.

Bọn Lôi Điện Truy Hồn tới đứng sau lưng chàng.

Song phương đưa mắt nhìn nhau một lúc.

Lão nhân đứng bên tả chừng bảy mươi tuổi, mình bận bạch y, râu tóc bạc trắng, người gầy guộc, mặt đầy nếp nhăn, đôi hố mắt hõm sâu, từ đó phát ra hai luồng nhãn quan sáng như điện, lưng đeo một thanh trúc kiếm đen bóng.

Căn cứ vào thanh kiếm dễ dàng đoán ra lão nhân đó là Độc Trúc Quân.

Lão nhân đứng bên phải mới chừng sáu mươi tuổi, thân bận hồng bào, đại hiệp mặt hồng nhuận, dáng người uy vũ, nếu không có ánh mắt thâm tà đảo lia lịa thì người ta rất khó tin hẳn chính là kẻ thâm tà cùng hung cực ác khét tiếng giang hồ Đào Hoa Thần.

Độc Trúc Quân nhìn Hàn Tùng Linh hồi lâu, cuối cùng “hừ” một tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Người biết lão phu là ai không?

Thái độ, giọng nói, ngôn từ đầy khinh thị.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Hình như tôn giá còn chưa tự giới thiệu tính danh.

Độc Trúc Quân ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Người không nhận ra sao?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp:

- Có lẽ tôn giá tự cho mình đại danh trùm khắp thiên hạ nên ai cũng biết, nhưng bổn nhân lại không cho là thế.

Độc Trúc Quân rít lên:

- Không sai! Khắp thiên hạ ai cũng biết lão phu. Người không biết vì sống cách tuyệt thế nhân!

Hàn Tùng Linh nói:

- May rằng tại hạ chưa gặp tôn giá, nhờ thế bây giờ các người mới sống được đến bây giờ. Như vậy, Hàn mỗ sống cách tuyệt thế nhân chính là phúc phần của tôn giá.

Độc Trúc Quân không nén nổi rít lên:

- Cầu tặc đáng chết!

Hàn Tùng Linh vẫn trầm tĩnh nói:

- Tôn giá tự cho mình là nhân vật siêu phàm thì nên biết giữ thân phận một chút, đừng ăn nói như hạng phàm phu tục tử!

Độc Trúc Quân chăm chú nhìn đối phương một lúc nữa, giọng bình tĩnh trở lại:

- Hàn Tùng Linh! Từ khi người xuất đạo tới nay là làm khắp Quan ngoại phiên thiên nghịch địa. Lão phu đoán rằng phần đông bọn chúng bị ném khổ đầu vì sự trấn tĩnh của người, đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Ném khổ đầu thế nào thì lát nữa tôn giá cũng sẽ biết. Đừng mất thời gian vô ích. Bây giờ chúng ta hãy làm thủ tục đầu tiên. Tôn giá đã biết danh hiệu tại hạ, hãy tự giới thiệu mình đi.

Độc Trúc Quân hiểu rằng ngay chiều đầu tiên đối phương đã chiếm thượng phong, đành bậm bực nói:

- Được, coi như lão phu thất thủ chiều đầu. Ta là Độc Trúc Quân.

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Phải, độc trúc kiếm khuấy đảo giang hồ. Trong võ lâm tôn giá là một trong những nhân vật có hung danh.

Độc Trúc Quân tức giận nhảy lên định chồm tới, nhưng một ý nghĩ lóe lên khiến lão ta dừng lại, cười "hô hô" nói:

- Tiểu tử! Người định chọc giận lão phu chứ gì? Lão phu không bị lừa đâu!

Độc Trúc Quân "hừ" lên một tiếng nói:

- Bất kể lão phu tự nghĩ ra hay người có ý như thế, bây giờ đến lượt lão phu giới thiệu vị bằng hữu chí cốt...

Tới đó quay sang Đào Hoa Thần nói:

- Lão đệ! Hãy tới đây lão ca giới thiệu nhân vật tiểu anh hùng lừng danh Quan ngoại...

Chợt nhận ra Đào Hoa Thần đứng ngậy ra như pho tượng không để ý gì đến mình, ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ! Người sao thế?

Nguyên từ khi Hàn Tùng Linh xuất hiện, Đào Hoa Thần cứ dán mắt nhìn Bạch Phong Công Chúa và thư muội Ước Lan đứng bên cạnh nàng, nuốt nước bọt ừng ực không còn biết chút gì những việc xảy ra xung quanh mình nữa.

Bất cứ ai nhìn thấy ánh mắt hấn lúc đó ắt cũng sôi máu lên.

Độc Trúc Quân hiểu ra ngay, vỗ vai Đào Hoa Thần cười nói:

- Lão đệ! Chuyện đâu còn có đó, người vội gì chứ? Tới đây!

Đào Hoa Thần sực tỉnh, cười dâm dật nói:

- Lão đại! Ba vị tiểu cô nương đó thật đẹp! Lát nữa đừng động đến chúng, cứ giao hết cho tiểu đệ.

Độc Trúc Quân cười nói:

- Thế nào? Người lại nổi cơn rồi phải không? Tục ngữ nói rất hay, khắp thiên hạ đâu chẳng có hoa thơm? Chuyện hôm nay khác hẳn những lần trước, chúng ta cần làm xong chính sự...

Đào Hoa Thần lắc đầu:

- Không được!

Độc Trúc Quân nhíu mày hỏi:

- Sao thế?

Đào Hoa Thần đáp:

- Lão đại cứ nhìn họ rồi sẽ biết.

Bấy giờ Độc Trúc Quân mới nhìn kỹ lại Bạch Phong Công Chúa.

Tên này là kẻ cùng hung cực ác nhưng không quá hiếu sắc, bây giờ cũng phải choáng ngợp trước sắc đẹp lộng lẫy của nàng.

Đào Hoa Thần đắc ý hỏi:

- Lão đại, thế nào?

Độc Trúc Quân chưa rời mắt khỏi Bạch Phong Công Chúa, gật đầu đáp:

- Phải, quả là quốc sắc thiên hương!

- Nên nói là toàn thiện toàn mỹ mới đúng.

- Ý lão đệ thế nào?

- Còn thế nào nữa?

Độc Trúc Quân lại gật đầu:

- Được, lão phu đồng ý tha chết cho cô ta.
- Tiểu đệ xin đa tạ trước.

Mặt Hàn Tùng Linh lúc đó đã sung mãn sát cơ, nhưng vẫn nhin tới đó mới hỏi:

- Hai vị nói xong chưa?

Độc Trúc Quân quay lại hỏi:

- Tiểu tử! Huynh đệ chúng ta vừa nói gì người nghe rõ cả rồi chứ? Người có cảm tưởng gì không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long không nén nổi, quát lên:

- Thệt bọn cầu tặc các người chứ còn cảm tưởng gì nữa?

Đào Hoa Thần ngược lên, cười hắc hắc nói:

- Tiểu cầu! Đừng vội! Lát nữa người là vật tế thần đầu tiên!

Lôi Điện Truy Hồn gào lên:

- Cầu tặc! Ta lấy mạng chó người trước!

Quát xong vung roi định xông tới.

Tứ Tuyệt Thư Sinh giữ lại nói:

- Vân đại ca...

Lôi Điện Truy Hồn vùng ra, giận dữ nói:

- Đừng cản ta! Vân Phi Long cần móc đôi mắt chó của tên dâm đảng này!

Tứ Tuyệt Thư Sinh một lần nữa cố ngăn lại nói:

- Vân đại ca chẳng lẽ không nghe lời Minh chủ?

Lôi Điện Truy Hồn đành dừng lại, nhưng vẫn còn hậm hực:

- Nhìn tên cầu tặc đó, ta không sao chịu nổi...

Tứ Tuyệt Thư Sinh trầm giọng nói:

- Vân đại ca, tiểu đệ biết muốn khống chế được bản thân không phải chuyện dễ, huống chi lúc này rất đáng phẫn nộ. Nhưng nếu chúng ta muốn làm gì thì làm, vậy Bích Huyết Minh cần có Minh chủ làm gì?

Lôi Điện Truy Hồn không phải người không hiểu lý, chỉ vì quá nóng nảy dễ kích động mà thôi.

Nghe Tứ Tuyệt Thư Sinh nói, y hiểu ra, cúi đầu nói:

- Lão đệ, ta biết mình sai rồi.

Đào Hoa Thần thấy vậy cười nhạt hỏi:

- Tiểu tử! Người rụt cổ lại rồi sao?

Lôi Điện Truy Hồn nghiêng răng nói:

- Cậu tặc! Người hãy đợi đấy! Vân Phi Long này chưa từng sợ ai bao giờ. Để rồi xem lão tặc dâm đảng người giữ được cái cổ mạng người thêm bao lâu nữa.

Rồi quay lại Hàn Tùng Linh nói:

- Minh chủ, bổn tọa xin xuất trường trận đầu tiên.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói:

- Vân đại ca, lâm trận mà nóng nảy kích động như thế là điều đại kỵ. Tiểu đệ thấy...

Lôi Điện Truy Hồn cướp lời:

- Bổn tọa tự tin mình sẽ giữ được bình tĩnh. Nếu Minh chủ tín nhiệm thì xin hãy chấp thuận!

Hàn Tùng Linh tuy biết Lôi Điện Truy Hồn khó mà đối phó nổi với Đào Hoa Thần nhưng nghĩ còn đủ sức ứng cứu, nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu nói:

- Vậy thì tốt. Xin đại ca hãy đảm nhận trường đầu tiên.

Lôi Điện Truy Hồn chấp tay nói:

- Bổn tọa tuân lệnh!

Nói xong, bước tới trước mặt Dư Phong Thành.

Tứ Tuyệt Thư Sinh cũng tiến thêm mấy bước đứng ở vị trí sẵn sàng xuất thủ tương trợ.

Lôi Điện Truy Hồn nhìn Đào Hoa Thần nói:

- Lão tặc! Hãy ra đây! Vân mỗ đang chờ người!

Tên dâm tặc khinh thị nói:

- Tiểu tử! Sao người nóng lòng muốn chấm dứt cuộc sống như thế? Đã vậy lão phu đành phải thành toàn cho người thôi.

Nói xong bước lên.

Chợt Độc Trúc Quân đưa tay kéo lại nói:

- Lão đệ, khoan đã!

Đào Hoa Thần dừng lại hỏi:

- Lão đại còn muốn nói gì nữa?

Độc Trúc Quân đáp:

- Bây giờ chưa cần chúng ta động thủ.

Đào Hoa Thần “à” một tiếng hỏi:

- Lão đại muốn hấn động thủ ngay bây giờ sao?

- Không sai?

Đào Hoa Thần lắc đầu nói:

- Như thế không được!

Độc Trúc Quân nhíu mày hỏi:

- Vì sao?

- Nếu để chuyện này lan ra giang hồ, chúng ta há chẳng mang tiếng là không đối phó nổi với mấy tên hậu bối?

Độc Trúc Quân cười nói:

- Chỉ có kẻ ngốc mới nghĩ như thế. Lão đệ! Người ta đều nói Cô Kiếm vô địch thiên hạ. Người có tin không?

Đào Hoa Thần “xì” một tiếng đầy khinh bỉ:

- Chỉ có quỷ mới tin. Nếu nói rằng kẻ đứng đằng sau hấn hết sức lợi hại thì còn nghe được.

Độc Trúc Quân cười nói:

- Không sai! Bây giờ chúng ta sẽ chờ xem kẻ đứng sau lưng hấn có bao nhiêu bản lĩnh.

Đào Hoa Thần nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu:

- Cũng được!

Nói xong lùi lại.

Độc Trúc Quân quay sang Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân bảo:

- Bốc lão nhị! Mời Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân tới đây!

Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân cung kính đáp:

- Tuân lệnh!

Rồi chợt nhìn ra sau bọn hắc y hán tử cao giọng nói:

- Trúc Quân mời Hoang Thành Cô Kiếm Yến đại đương gia nhập trường!

Mọi người nhìn lại mới nhận ra trên một ngọn đồi thấp cách bọn Độc Trúc Quân chừng sáu bảy trượng không biết tự lúc nào xuất hiện một hắc y võ sĩ chừng ba mươi tuổi, lưng đeo trường kiếm chuôi mạ vàng, vỏ dất bạc đứng một mình lạnh lùng nhìn tới quảng trường.

- o O o -